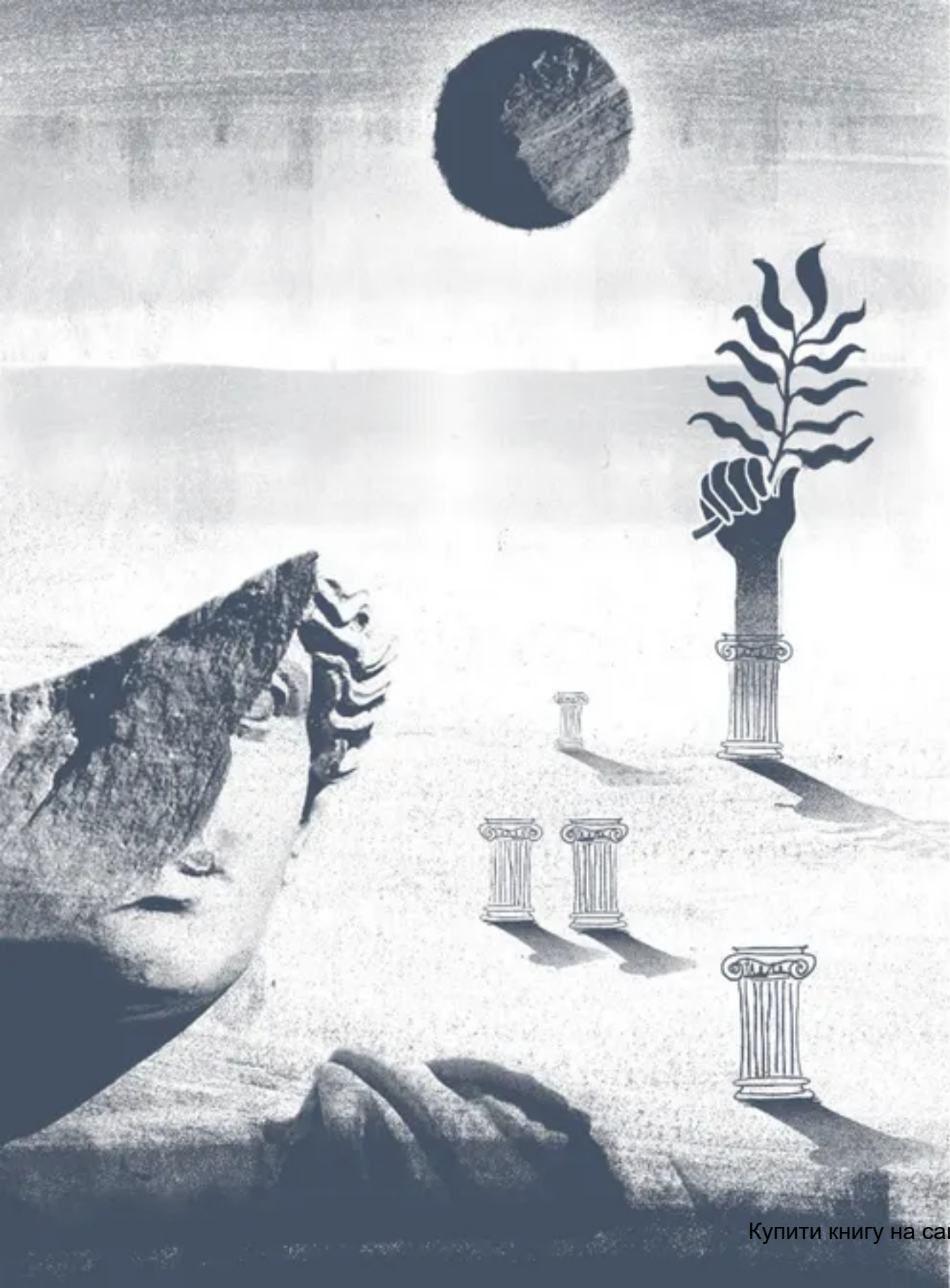

ладнає січень шатра сиві
небесна квапиться орда
і укриває сріблом гриви
холодна зірка Іордань

сплять ятагани сплять аркани
волхви блукають по слідах
а вранці над степами стане
блаженна зірка Коляда

ще світ не знав такої тиші
ще хто ми в нім і хто нам ми
...то юний Бог уперше вийшов
під чорні іриси зими

Чернігів чорний мов гора
свічки запалює на чатах
аби було куди вертати
Павлу святому од Петра

поміж осінніх берегів
десниться риза надвечірня
а в небі ведмеді чотири
толочать лапами сніги

зимове сонце впіймана форель
кричить і гасне на гілках лапатих
пастуше днів керманичу дерев
корчуй ліси занось на зиму в хату

веди сніги на перший водопій
нехай тебе і звір і гад обсяде
ти з ними будь але води не пий
ти шкіру дай і звірові і гаду

і голосу ти кожній тварі дай
нехай Господь важкі хліви прочинить
бо вже гуде над світом Коляда
і три гори у неї за плечима

Місяцю-господине, серги твої важкі,
сплять молоді рабині — кучері і тумани.
Журяться кипариси, тіні свої тонкі
стелять над Інкерманом, плачуть по Інкерману.

Місяцю-муедзине, грізна твоя мечеть,
тінь твоя непорушна над істамбульським троном.
О не ховай у хвилі тугу ясних очей,
о не тули до серця темну вузьку долоню!

Ген табуни небесні — рання терпка юга.
Добрий Аллах збирає місто по намистині.
Марно шукати сліду у степових снігах,
місяцю-конокраде, місяцю-сарацине...

а час мовчить а пізні фари мокнуть
немає їм розлуки чи вини
не трусить Бог свої небесні смокви
сумує бородою до стіни

старенький Бог — обняти б і жаліти
та хто ж тебе обніме при вікні
коли раптові фари чорним світлом
солону душу висвітять на сніг?..

на істамбульській площі хижа чужа зима
злодієм засміється поміж купцями стане
...дерево гарпій чорне серця його нема
дому нема султану
саду нема султані

ходять заморські вбивці сходяться уночі
світять мечами злими тіло шовками труять
...дерево гарпій чорне серце його мовчить
хай Істамбул забуде
хай валіде почує

у місті старих манекенів
зелені стрічки і валізи
перуки і гострі антени
корсети і шепоти пізні

над містом займаються ласо
небесні нові магазини

а грудень забілює трасу
і пахне торішнім бензином

бабині веретена сваряться при вікні
тягнеться біла нитка ходором ходять сіни
завтра впаде на поле перший татарський сніг
снігу тому не буде прихистку і зупину

вечір тривожний вершник хилиться до вікна
темно йому упасти страшно йому злетіти
баба стоїть у сінях баба собі одна
над полотняним полем яблуко чорне світить

мовчить над містом маятник зими
крізь перші сурми раннього заводу
крізь чорну хвою і свячену воду
ще молоді ще заблукалі ми

за нами сосни журяться крильми
до нас вогні потоплені виходять
куди бредуть і не питають броду
чужих домів загублені дими

ти жовтим оком дивишся згори
з тобою тіні мідних якорів
і дух асфальту й пінява безодні

свою цигарку недоговори
нехай розмиють вранішні вітри
це вічне місто — кару негосподню